

Orbán Viktor beszéde

a 100 éves Magyar Rendőrség ünnepélyes állománygyűlésén

2020. március 6. Budapest

Hölgyeim és Uraim! Tisztelettel köszöntöm Önöket.

Száz év nagy idő. Van mire emlékezni. Közös múlt ez, nemcsak a rendőrség, hanem az újkori Magyarország közös történelme is. És emlékezzünk arra is, ami összeköti a százéves rendőrség minden egykori és mai tagját. A magyar nyelv találó és erőteljes képek megalkotására képes. Így mondja a magyar: helytállás. Amikor valaki maradéktalanul teljesíti azt, ami az ő élethelyzetében elvárható. Igen, a magyar rendőrség egykori és mai tagjait a szolgálatban való helytállás köti össze.

Hölgyeim és Uraim!

Nincs olyan száz év a magyar történelemben, amelynek minden pillanatára büszkék lehetünk. És nincs olyan szakma, különösen nem az állami szolgálat világában, amelynek erkölcsi tartását ne próbálta volna meg ez a száz év. Ez alól a rendőrség sem kivétel. Erről személyes élményeket is megoszthatnék Önökkel, mint évtizedekkel ezelőtt az antikommunista ellenállás rendőri eljárások alá vont résztvevője. De ezek a sötét tónusok és kétes időszakok sem írják fölül az alapvető ténytet, hogy a magyar rendőrség és a magyar rendőrök az elmúlt száz évben megállták a helyüket, és ma büszkén vallhatják magukat egy nagyszerű nemzeti teljesítményt nyújtó testület tagjainak.

Megnéztem például egy nehéz év, az 1940. év rendőri adatait. Bonyolult és fajsúlyos év volt az. A trianoni békediktátum – mint hallhattuk – a rendőrség létszámát is korlátok közé szorította. Ez persze a ravasz magyarokat nem akadályozta meg abban, hogy évekig a rendőrségi szervezetben bújtassuk el a honvédség egyes alakulatait, akik a későbbiekben jó szolgálatokat tettek a hazának. Szóval 1940-ben volt 142.765 feljelentés, és volt 102.968 eredményes nyomozás. Volt 73.603 bűnügy, és volt 52.213 felderítés. Volt rövidebb-hosszabb ideig 62.448 fő fogdalakó. Önök, mármint a rendőrök 137 esetben használtak fegyvert, és 151 rendőr sérült meg abban az évben szolgálatteljesítés közben.

A visszacsatolások idején, a területeink visszacsatolásának idején a rendőrség végezte az új határok kijelölését, a határőrizet és a határvédelem megszervezését is. Láthatják, nem túlzás, ha a százéves múlt leírására a helytállás szót használjuk.

Ami a jelent illeti, az különbözteti meg leginkább a múlttól, hogy a bűnüldözés terén is megfigyelhető egy filozófiai mélységű és nemzetközi kiterjedésű vita. Ilyen korábban nem volt. Viták persze voltak, például a rendőri fellépés arányosságáról, a fegyverhasználat rendjéről vagy az erőszakos szervezetek és a pártállam viszonyáról, de ez most egy másfajta vita. Ez a vita a közösségek szerepéről és jövőjéről szól. Léteznek-e egyáltalán közösségek, vagy azok csak kitalációk, s ha léteznek, ezek jó vagy rossz dolgok? A közösségeket védeni, akár rendőri eszközökkel is, helyes cél vagy helytelen? Csak az egyén létezik, és ezért mindent az ő kiteljesedésének kell alárendelni, vagy van ezen túli, az egyént megelőző közösségi érdek, amit védeni kell?

Hölgyeim és Uraim!

Az erre adott választól függ, hogy a rendőrséget kívánatos és helyes, a közös élet biztonságát garantáló, ezért támogatandó, büszkeségre is okot adó testületnek tekintjük, vagy szükséges rossznak, akadálynak, az egyéni kibontakozás útját a törvény erejével elálló állami erőszakos szervezetnek? A századik évforduló alkalmas pillanat, hogy a magyar állam nevében állást foglaljunk ebben a kérdésben. Szeretném világossá tenni, hogy a mai magyar alkotmányos rend és államélet a hagyományos európai ember- és kultúrafelfogás talaján áll. A magyar alkotmány abból indul ki, hogy az ember kettős lény. Képes a legmagasabb rendű célok felé törekedni, sőt a legfőbb jó, az isteni tulajdonságok felé is fordulni, de arra is hajlamos, hogy engedjen állatias ösztöneinek. Ez leglátványosabban akkor jön elő, amikor nagyszerű művészek követnek el megdöbbentően erőszakos bűncselekményeket, de ez a velünk született kettősség nem az ő kiváltságuk, mindannyiunkban megtaláljuk. Fölfogásunk szerint az ember teremtése óta így van ez, és így is marad, amíg a Földön emberi és nem isteni törvények uralkodnak. Ahogy az előbb hallhattuk az első előadásban: „a rend magától fenn nem tartatik.” Ezért a mai magyar állam értéknek és tiszteletre méltó tettek tartja, ha valaki képes az önző hajlamait a közösségi érdek alá rendelni, önuralmat mutatni gátlástalanság helyett, alázatot a féktelenség helyett, és előnyben részesíti a nagyszerűt és fenségest a kisszerűvel és az alantassal szemben. És ezért a mi alkotmányos szabályaink, államrendszerünk, kormányzati berendezkedésünk szükségszerűnek tartja a rendőrség

létezését és munkáját, amely a közösség érdekében megfékezi, sőt letöri az időnként fölülkerekedő rosszabbik énünket, erőszakos kitöréseinket és a másokat kifosztó mohóságunkat. Nemcsak megfékezi és letöri, de a tisztességes elbírálás és ítélet reményében az igazságszolgáltatás elé állítja, illetve tárja azt, ami és aki a közösségünket védelmezni hivatott szabályokkal szembefordul.

Hölgyeim és Uraim!

Ez a vita csak látszólag elvont és elméleti. Nagyon is gyakorlati következményei vannak. Megfigyelésem szerint akik a közösségi érdeket és a védelmező jogszabályokat az egyén szükségtelen korlátainak tartják, általában támogatják a migrációt, támogatják a kábítószer liberalizálását, az áldozatok helyett a bűnözők jogait részesítik előnyben, a gyerekek természetes nembéli identitásának erősítése helyett inkább gyengítenék azokat, és a fegyveres testületek, így a rendőrség munkáját is inkább korlátozni kívánják. Mi azonban, a vita másik résztvevői, az egyén és a közösség egyensúlyának vagyunk a hívei. Számunkra közösségeink, például a család és a nemzet nem nyűgöt, nem korlátot, hanem a jó és szép élet lehetőségét jelentik. Szerintünk a rend a szabadság alapja. Ezért mi megvédjük a határokat, megfékezzük a migránsokat, az áldozatok oldalán állunk, elítéljük és felszámoljuk a börtönbizniszt, gyerekeinket egészséges családi és nemzeti öntudatra neveljük, rendőreinket támogatjuk, és büszkék vagyunk a sikereikre. Úgy látom, hogy ebben a vitában az idő is minket igazol. A liberális és globális illúziók kora után már itt kopogtat ajtónkon a kijózanodás kora. Láthatják ezt az Európában is változó keményebb migrációs politikában, a koronavírus elleni erőteljes állami fellépésben és az állami szervek általános európai megerősítésében is.

Hölgyeim és Uraim!

Mi az Önök munkáját értékeljük, és anyagilag kiemelkedő helyen akarjuk elismerni. Én is tudom, hogy itt még akad tennivaló, de Önök is tudják, hogy nem a szándékunk hiányzik. Nemcsak az Önök személyes teljesítményét ismerjük el, de tiszteljük családjaikat is, akik vállalják a rendőrellet otthoni következményeit, ezért figyelmünk rájuk is kiterjed. Végezetül szeretném, ha tudnák, hogy a munkájuk nemcsak a magyarok tízmilliós közösségének belső élete szempontjából fontos. Az Önök teljesítménye komoly szerepet játszik a nemzetközi életben is. A világ mindig is a nemzetek versenyére épült, ez így volt és így is lesz. A versenynek meghatározó szerepe van az egyes országok gazdasági lehetőségei és jóléte

tekintetében is. Márpedig a mai felbolydult világban a rend, a rendezettség, a biztonság különösen értékes portékává vált, és az árfolyama még emelkedni is fog. Magyarország mára kivívott erős világgazdasági és diplomáciai pozíciói annak is köszönhetőek, hogy hazánk rendezett és biztonságos körülmények között működhet, a gazdaság pedig ilyen körülmények között teljesíthet. Ez is oka, hogy Önök minden nap tapasztalhatják a magyar emberek bizalmát, amelyet Önök évtizedes munkával kiérdemeltek.

Kívánom, hogy sikerüljön ezt megőrizni. Boldog születésnapot, jó erőt és egészséget kívánok! Magyarország mindenek előtt, a Jóisten mindannyiunk fölött!

Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!